

Det varma hjärtats väg

– Hur hittar vi vägar framåt när samtiden ställer oss inför utmaningar som känns övermäktiga? Tiden vi lever i frestar oss ofta att låta oss bedövas av ständigt arbete eller lättillgänglig förströelse via skärmar. Vem orkar leva som om de stora kriserna är verkliga? Inför det som överväldigar är det svårt att bete sig adekvat, vi kanske inte ens hittar rätt frågor att ställa.

Att mitt i detta överlåta sitt liv åt en högre makt, låter det sig göras och hur ser det ut? Risken finns att det blir ännu ett sätt att fly sitt ansvar, men så har aldrig tolvstegsrörelsen uppfattat överlåtelser. Snarare är intentionen att genom överlåtelser finna den utgångspunkt utifrån vilken det blir möjligt att agera moraliskt, en dag i taget. Att kalla människor till omvändelse ligger också i kyrkans grunduppdrag, och det som kallats väckelserörelse har ifrågasatt och utmanat det destruktiva och visat en alternativ väg.

Så tror jag att en grönare kyrka behöver vara i rörelse och den rörelsen kan börja med att själv böja knä i ödmjuk bön om hjälp. Kanske behöver vi än en gång komma till tro på att det finns någon som kan hjälpa? Kanske vågar vi tillsammans gå det varma hjärtats väg.

Tre drag i den rörelse som jag drömmer om nu:

Hosianna – vi behöver hjälp, så bra att du kommer!

Det första draget hämtar jag från berättelsen i evangelierna om hur Jesus rider in i Jerusalem på en åsna. Ett triumftåg som driver med makten samtidigt som det ger hopp åt de hopplösa. Å ena sidan löjeväckande i sin svaghet, å andra sidan en klarsynt kritik

av det befintliga och en öppning mot en ny värld. Vi behöver minnas att kristen tro har potential att befria, att den är en sång ur brustna hjärtan. Hosianna är ropet som förenar jublet och det förtvivlade ropet. "Det är bra att du kommer nu, du som kan rädda oss ur vårt elände! Vi vill gå med dig!" Men det är något bräckligt över det hela, och en grönare kyrka behöver modet att ge sig hän, trots allt. Våga vara sårbar i sin kärlek.

Var finns plats för det ropet idag? Det är ett rop som förenar demonstrationståget och gudstjänsten. Jag anade det i somras när gruppen pilgrimer som vandrat med *Pilgrims Walk For Future* gick in i Stockholm och vi anslöt oss till *Fridays For Futures* stora demonstration inför valdagen. Bön och protest.

Jag kan ana det när jag står tillsammans med den trogna protestgruppen vid Sagerska huset (statsministerbostaden vid riksdagen) på fredagarna. Där står vi ett par timmar med våra skyltar för att uppmärksamma klimatnödläget och de orättvisor som hör samman med det. Vi är inte så

imponerande, kanske just löjeväckande i vår svaghet, men samtidigt är vi med vår uthållighet en envis påminnelse om vad som står på spel. En påminnelse om att maktutövande som kränker själva livets gränser aldrig kan vara annat än tillfälligt.

Vi behöver gudstjänster som tydligt erbjuder oss fredad tid och fredat rum, en plats där vi lämnar konsumtionsslaveriet och är fria människor inför Gud. En plats där vi reser oss i vår fulla längd och är människor, helt enkelt. Men också en plats där vi lär oss att böja knä och övar oss i ödmjukhet inför insikten om vi är del av en större väv. Kanske kan gudstjänsten hjälpa oss att bryta pendlingen mellan självförakt och högmod och ersätta den med en sund växling mellan ödmjukhet och upprättelse. Jag vill tro det.

Dialog och kontemplation

Det andra draget handlar om att mogna i relation till varandra och tillvaron. Brobygge har lyft dialogen i alla år och det är fortfarande ett aktuellt förhållningssätt i världen. Jag vill också pröva att lyfta fram det kontemplativa förhållningssättet i vår tid och tror att dessa två kompletterar varandra. Kontemplation är ett begrepp som används på lite olika sätt, men det har sina rötter i det grekiska begreppet *theoria*, skådande, och är ofta förknippat med bön. Det har med blicken att göra, sättet att se på det som är. Ett populärt sätt att beskriva kontemplation är frasen: *A long loving look at the real*. Att se med kärleksfull uppmärksamhet på det som är.

På flera håll lyfts nu det kontemplativa förhållningssättet fram som något avgörande för vår tid. Det handlar om mystikernas erfarenheter av den enhet som rör sig djupare i tillvaron. Det som blir synligt när vi ser på det som är, inte genast med en iver att äga, åtgärda och använda.

Vi använder ofta ord som har just med synen att göra när det gäller hur vi "ser på saker". Världsbild, människosyn, gudsbild. Våra synintryck blir till nervimpulser som når synbarken i hjärnan. Där ska dessa impulser tolkas med hjälp av vad vi tidigare sett, våra kategorier, minnen och föreställningar. Det finns skäl att tala om ett inre öga. Kontemplationen inbjuder till att låta vårt inre öga få ljus, för att se sig om med större ödmjukhet och varsamhet. Så kan dialogen få kompletteras med tid för stillhet, tid att invänta djupare skikt inom oss. Tid för Guds Ande att röra vid våra ögon så att vi kan se igen.

Låt oss gå!

Det tredje draget handlar om att verkligen komma i rörelse. Här är pilgrimens uppbrott en förebild och utmaning. Vi måste börja gå. Våga det nya. Öva oss i tillit, som pilgrimer gör. En överlastad livsstil behöver utmanas och korrigeras genom protest och opinionsarbete, men också genom att fira livet tillsammans. Det behövs stora förändringar i samhället och det vi gör tillsammans kan bana väg för dem. Vi behöver vara grus i det maskineri som tar oss mot en allt instabilare och orättvisare värld.

Det vi gör kan ha drag av botgöring. Att göra upp med det som behöver lämnas, ingrodda beteenden och tankemönster, och såväl som skuld och skam som hämmar. Ett arbete som kräver att sanning och nåd hålls ihop. Vi behöver hålla våra hjärtan varma.

I min egen erfarenhet av pilgrimsvandring har det varit viktigt att få gå tillsammans med andra. Att röra sig i en mindre grupp som inte är slutet utan kan förändras under vägen. Jaget slipas i mötet med andra. Sårbarheten delas. Någon ger mig det jag behöver för att orka, en annan gång är det jag som bär.

Om vi nu ska pröva nya sätt att vara i världen behöver vi varandra, och det kommer att se olika ut. Vi kan mötas i föreningar, vängrupper, kommuniteter, gemenskaper, hemgrupper. Formerna finns där redan. Vi kan koppla ihop det som redan är med modet att gå. Det kan börja med ett samtal eller med att pröva en ny vana tillsammans. Kanske gör vi en gemensam vandring och samtalar längs vägen, en bit ifrån det vanliga. Vi kan börja byta saker med varandra eller dela med oss till den som inte har. Vi skriver debattartiklar ihop eller medborgarförslag till kommunen. Det första steget gör det lättare att hitta nästa. Sedan är vi på väg.

Lena Bergström, evangelist, ekoteolog och ledare för Brobygge

